

DEVIATY DEŇ PANNA MÁRIA MA UČÍ LÁSKE

Ak budeš Matička bývať u mňa, celkom iste mi prinášaš aj božskú lásku.

Caritas: láska. Tvoja duša tak prekypuje láskou k Bohu a duším, že nemôžeš bývať u mňa a nedat' mi z nej aspoň iskierku. Všetky tvoje radosti pramenili v láske k Pánu Ježišovi a v službe blížnemu.

Keby tomu bolo tak aj u mňa, tvojho dieťaťa!

Pri pohľade na teba, na kľáčiacu pri jasliach a nežne sa usmievajúcu na neviniatko, pritúlené na tvojej hrudi každý pochopí, akou nežnou láskou si ho milovala. Túto lásku tuším, aj keď ho vidím na ceste do vyhnanstva, ukrývať v záhybe tvojho závoja. Ona sa zračí aj z tvojho pohľadu, nežne spočívajúceho na malom nazaretskom tesárovi. Táto láska ťa ženie na zákrutu bolestnej krížovej cesty, po ktorej má prejsť tvoj zbičovaný Syn; ona ti dáva odvalu stáť pri kríži, počúvať hrozné údery kladiva a hľadiet' na krv, vytečenú až do poslednej kvapky.

Matička drahá, ty si poznala jeho poslednú vôľu. Počula si povedať Pána Ježiša, že láska k Bohu a k blížnemu sú totožné.

Ani jedno stvorenie neplnilo dôkladnejšie príkaz lásky, ktorý zanechal Pán Ježiš svetu, ako ty, Matička moja. Ty si sa hrdinským spôsobom cvičila v láske, v čnosti, ktorá spočíva v trepezlivosti a milosti, ktorá nepozná závisť, neteší sa z neprávosti, bez ktorej nič nemá cenu v Božích očiach. V láske, od ktorej bude závisieť posledný súd. Bez nej sme len „cvendžiacimi cimbalmi“...

Panna, ktorá si sa ponáhľala cez hory navštíviť Alžbetu a nevšimala si si, že si viac ako ona. Panna, ktorej láska sa prejavila v Káne takým dojímavým spôsobom.

Panna, ktorá si tak ochotne slúžila v sieni Poslednej večere apoštolom, učeníkom a celej sv. Cirkvi, nauč nás zabúdať na seba, dávať miesto láske k Bohu a cvičeniu sa pravej bratskej láske, o ktorú nás prosil na kríži tvoj božský Syn!

Daj mi pochopiť, že táto čnosť nie je len prirodzeným ovocím môjho telesného srdca, ale že žiada opravdivé zriekanie, premáhanie inštinktívnej sympatie, meravosti, hnevu, obetovanie sebalásky, ochotnú službu k blížnemu.

Matička, pretvor moje srdce! Daj, aby bolo zhovievavé, aby malo porozumenie s trpiacimi! Nedovoľ, aby duše odchádzali odo mňa sklamané preto, že našli vo mne len egoistického kresťana. Ty si nosila a prechovávala nekonečnú lásku. Daj mi, prosím ťa, čerpať z Ježišovej dobroty! Potom budem vedieť naozaj úprimne chápať svojho blížneho. Nauč ma tomuto opravdivému kresťanskému umeniu: „Plakať s plačúcimi, radovať sa s radujúcimi“. Nauč ma zabúdať na seba a pomáhať môjmu spolubratovi, akémukol'vek priateľovi, ktorý sa snaží usmievať, hoci ho dusia slzy...

Ako krásne by sa žilo, keby sme sa viac navzájom milovali, keby sme vedeli zabúdať, odpúšťať, hľadiet' na blížneho cez Krista! Ako krásne by sa žilo, keby náš voľný čas bol prežiarovaný láskou, rozdávaním seba!

To však vyžaduje úprimnú vieru:

Vieru sv. Štefana, ktorý videl Krista vo svojich vrahoch; vieru sv. Vincenta de Paul, ktorý v i v ťažkých okovách miloval Krista!

Vieru Charlesa de Faucold, ktorý ho našiel v malých muzulmanoch.

Panna láskavá, nauč ma skláňať sa ku všetkým s láskou a rozdávať ju tak, ako ju rozdával tvoj Syn - plným priehrštím po palestínskych cestách!...